

československého státního občanství teprve výslovným propůjčením po rozumu starších zákonných předpisů, třeba i v cestě milosti, splnil onu shora zmíněnou podmínku § 1 zákona č. 142 ex 1920 a nárok jeho na invalidní důchod — předpokládá ovšem, že splněny jsou i veškeré podmínky ostatní — jest po zákonu dán.

Že tomu tak jest, tomu svědčí mimo již uvedené také ta okolnost, že zákonodárce zmocnil ministerstvo sociální péče, aby v určitých zvláštního ohledu vyžadujících případech (sr. § 1 odst. 2, § 21 odst. 2 zákona 142/1920 a § 5 zákona 199/1919) od tohoto základního požadavku upustilo. Jestliže tedy zákonodárce v okruh oněch osob, o něž zákony shora citovanými se zavázal určitým způsobem se postarati, výjimečně pojal i cizí státní občany, nelze rozumně nahlednouti, že by chtěl z okruhu tohoto vyloučiti určitou kategorii svých vlastních státních občanů jen proto, že nabyli státního občanství teprve po započeti účinnosti zákona, ale přece jen ještě před uplynutím lhůty, do které mohou svůj nárok uplatniti.

Jest tedy shora uvedený názor, na němž jako jediném žalovaný úřad své rozhodnutí založil, v rozporu se zákonem a musilo proto naříkané rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zákona o správním soudě.

(Nález N. s. s. z 3. 5. 1927, č. 9231/27).

K § 2 zák. č. 142/1920 a 39/1922. Způsob vyšetření příjmu válečného poškozence, jenž je základem při rozhodování o nároku na důchod. — Není vadou řízení, že úřad při rozhodování o nároku na důchod vzal za základ příjem stanovený prý berní správou nesprávně a jednostranně a přesto, že stěžovatel proti platebním rozkazům na daň z příjmu na berní leta 1920/1922 podal odvolání resp. k tomu účelu zažádal o sdělení vyměřovacích základů. Námitka vady řízení jest bezdůvodná, neboť zákon o požitcích vál. poškozenců č. 142/20 a novela k němu č. 39 Sb. z. a n. z r. 1922 nestanoví, jakým způsobem a jakými prostředky má býti příjem válečného poškozence vyšetřen, úřad může tedy příjem ten zjistiti i vlastním šetřením podle zásad řízení správního, a to i v případě, že byla daň z příjmu pro dotýčný rok již vyměřena. Toto stanovisko zaujímá také prováděcí nařízení ze dne 7. prosince 1922 č. 363 Sb. z. a n. v odst. 1 § 2 zák. č. 142 ex 1920. Žalovaný úřad mohl tudíž vzíti za základ sdělení berní správy, třeba daň z příjmu nebyla ještě vyměřena právoplatně, uznal-li je za vhodný podklad pro zjištění příjmu. Okolnost, že stěžovatel měl ještě lhůtu k rekursu proti vyměření daně a že tudíž rekurs nebyl ještě vyřízen, není rozhodující, poněvadž příznivý výsledek rekursního řízení mohl by stěžovateli býti jen důvodem k žádosti o obnovu řízení.

(Nález N. s. s. z 21. dubna 1927, č. 8213/27.)

K §§ 1 a 2 zák. č. 146/1923 Sb. z. a n. Dodatečná přihláška o důchod vdovský a sirotčí. Podmínky těchto dvou paragrafů nelze směšovati. Máť každý z těchto předpisů jiný skutkový předpoklad na zřeteli. § 1 citovaného zákona stanoví, že nárok na důchod mohou uplatniti přihláškou do 31. prosince 1923 vdovy, sirotci a předkové po státních občanech Československé republiky, kteří padli nebo zemřeli ve službě vojenské, při válečných úkonech a v zajetí, tudíž po takových občanech, kteří padli nebo zemřeli dříve než byli z činné služby vojenské propuštěni a z ní se vůbec nevrátili. Naproti tomu § 2 citovaného zákona zmocňuje ministerstvo sociální péče, aby v dohodě s ministerstvem financí povolilo dodatečnou přihlášku mužům propuštěným z činné služby vojenské (z válečných úkonů, ze zajetí), tudíž oněm, kteří se vrátili, a důsledně i vdovám, sirotkům a předkům po těchto mužích. Tento rozdíl jest patrný také z toho, že § 1 mluví pouze o nároku vdov, sirotků